

[Ole Bjørn Kraft.]

rup, i aften fremførte mod landbruget. Det er ganske naturligt, at det danske landbrug har udtalt sig om dette problem, så sandt som det jo er det danske landbrugs vitale interesser, det drejer sig om. Det ville have været urimeligt at forlange, at det danske landbrug ikke skulle have tilkendegivet, hvordan det ud fra sine interesser — og det bliver stærkt understreget gennem de økonomiske vanskeligheder, det danske landbrug er ude i — må se på denne sag.

Naturligvis er ikke alene landbrugets, men også industriens interesser i høj grad berørt. Thi selv om frihandelsområdet skal danne et frit marked for industrivarer, vil der naturligvis for vor industri — og de andre landes industrier — være en lang række spørgsmål, som må løses. Det kan blive af stor betydning for industrien, hvorledes dette frihandelsområde organiseres, om det sker på den ene eller den anden måde. Det er derfor både naturligt og sagligt værdifuldt, at de nordiske industriforbund har fremført deres synspunkter over for de nordiske regeringer. De har i disse synspunkter — som rimeligt er — givet udtryk for, hvad de måtte ønske. Det er interessant at lægge mærke til — og deri er jeg enig med venstres ordfører, det ærede medlem hr. Per Federspiel — at man i høj grad er inde på, at der må skabes en organisationsform, der ligger tæt op til fællesmarkedet. Jeg håber og tror i øvrigt, at industriens ledere vil være enige i, at fordi vi ikke kan få alle vore ønsker opfyldt, må det ikke medføre, at så vil man ikke have noget med sagen at gøre.

I denne forbindelse synes jeg, det er vigtigt at erindre, at vurderingen af, hvad der gavner industrien og landet, ikke må afhænge alene af, hvad der i dag er gevinst eller tab. I bedømmelsen må naturligvis indarbejdes en vurdering af, hvilke udviklingsmuligheder fremtiden vil bringe, og hvad det i det lange løb ville koste os, hvis vi ikke blev deltager i dette udvidede europæiske samarbejde med alle de fordele, som det på en række områder vil give os. Thi livet standser ikke i dag, livet er dynamisk, det går videre, og her afhænger jo så uhyre meget, erhvervsmæssigt og økonomisk, af, at man ikke arbejder mod udviklingslinjen, men arbejder på udviklingslinjen, med den,

og udviklingslinjen er europæisk. Derfor drejer det sig ved den afgørelse, vi vil være stillet over for i 1958, om at vurdere nøjternt, men det gælder også om at have sit politiske instinkt i orden, at have et perspektiv i det, man forbereder.

Således som udviklingen former sig, er spørgsmålet ikke, om Europa skal nyorganiseres, for det bliver det, det er det allerede i fuld gang med, og heller ikke, om Danmark skal være med. Det er nødvendigt for Europa at nyorganisere sig, og jeg er overbevist om, at det vil være nødvendigt for vort land at blive en del af denne nye organisation. Men det, som er i første række nu, det store og meget afgørende spørgsmål, er, om det skal lykkes at danne en europæisk samarbejdsorganisation, der omfatter størstedelen af det Europa, der endnu kan handle frit, eller om resultatet skal blive en deling mellem det allerede skabte og allerede groende fællesmarked, Lille Europas økonomiske union, og resten af Europa.

Hvordan man end ser på spørgsmålet frihandelsområde eller fællesmarked, må alle erkende — det er også sagt af de ordførere, der har talt før mig — at et resultat, der deler Europa på denne måde, vil være ulykkeligt. Sker det, vil meget af det vesteuropæiske samarbejde på handels- og betalingsområdet stå i fare for at bryde sammen. Der er eksperter, der har udtalt frygt for, at Den europæiske Betalingsunion, der i disse år har betydet så meget for os, ikke vil kunne overleve en sådan deling. Der er for mig ingen tvivl om, at en splittelse i Europa vil betyde en forringet eksistensmulighed for den europæiske familie, både økonomisk og militært. Danmark er da også gået ind i forhandlingerne om frihandelsområdet i håbet om, at disse forhandlinger vil føre til et positivt resultat og således skabe den nødvendige forbindelse mellem frihandelsområdet og de seks' fællesmarked, altså en forbindelse mellem Lille Europa og resten af Europa, og dermed føre det initiativ, som jeg synes de seks med beundringsværdigt klarsyn har taget, til dets logiske konsekvens.

Vi er altså for så vidt ikke uenige, hverken med den høje regering eller med den ærede socialdemokratiske ordfører, om, at vi har arbejdet og stadig arbejder på at være med